

Neljas väide: kuna Üldkohus lükkas tagasi viienda väite esimese osa, rikkus Üldkohus õigusnormi, kuna ta moonutas tõendite ilmselget tähendust ja jättis põhjendused esitamata.

**Algebris (UK) Ltd, Anchorage Capital Group LLC 20. detsembril 2019 esitatud apellatsioonkaebus
Üldkohtu (kaheksas koda) 10. oktoobri 2019. aasta määruse peale kohtuasjas T-2/19, Algebris (UK) ja
Anchorage Capital Group versus Ühtne Kriisilahendusnõukogu**

(Kohtuasi C-934/19 P)

(2020/C 87/16)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellandid: Algebris (UK) Ltd, Anchorage Capital Group LLC (esindajad: *avocat* T. Soames, *advocaat* N. Chesaites, *solicitor* R. East, *barrister* D. Mackersie)

Teine menetlusosaline: Ühtne Kriisilahendusnõukogu

Apellantide nõuded

Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtumääruse resolutsiooni punkt 1;
- tühistada vaidlustatud kohtumääruse resolutsiooni punkt 2 ning jätta Ühtse Kriisilahendusnõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja apellantide kohtukulud nii esimese astme kohtumenetluses kui ka käesolevas apellatsioonimenetluses;
- tunnistada apellantide õigust esitada tühistamishagi Üldkohtus vaidlustatud otsuse peale.

Väited ja peamised argumendid

1. Apellant väidab esimeses väites, et sedastades, et apellandid ei ole vaidlustatud aktist otseselt puudutatud, on Üldkohus teinud õigusliku vea, tõlgendades valesti määruse (EU) 806/2014 (*) (edaspidi „kriisilahendusmäärus“) artikli 20 lõike 11 esimest lõiget, ning rikkunud apellandi omandiõigust.

Üldkohus järeldas selle tõlgenduse tagajärjel valesti, et sellised järgmised asjaolud, nagu käesolevas asjas: 1) sellistel sundvõõrandamise pooltel nagu apellandid on õigus vaidlustada kohtus ainult seda, et on jäetud läbi viimata lõplik järeelhindamine, ja sel juhul võivad nad saada kriisilahendusmääruse artikli 20 lõike 11 teise lõigu punkti b alusel hüvitist; 2) artikli 20 lõike 11 teise lõigu punkti b alusel on õigus saada hüvitist ainult siis, kui kohaldatud kriisilahenduskeemis kasutatakse kas kriisilahendusmääruse artikli 27 kohast kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit, kriisilahendusmääruse artikli 25 kohast sildasutuse vahendit või kriisilahendusmääruse artikli 26 kohast vara eraldamist; 3) seega ei ole võlausaldajatel (ja aktsionäridel) õigust esitada hagi. Järelikult on Ühtsel Kriisilahendusnõukogul – sellistel asjaoludel nagu käesolevas asjas, mil on keeruline ette kujutada, et õigus esitada hagi vaidlustamiseks seda, et Ühtne Kriisilahendusnõukogu ei ole läbi viinud lõplikku järeelhindamist, oleks muudel pooltel peale aktsionäride ja võlausaldajate, kelle vara on sundvõõrandatud – lubatud tugineda oluliselt vigastele ja väga ebausaldusväärsetele esialgsetele hindamistele. Apellandid on otseselt puudutatud otsusest jätta lõplik järeelhindamine läbi viimata, kuna on eriti tõenäoline, et lõpliku järeelhindamise 1 ja 2 tagajärjel tehakse kindlaks, et pank ei ole õigesti hinnatud, mistõttu Ühtsel Kriisilahendusnõukogul tuleb valida, kas anda apellantidele hüvitist, tehes otsuse taastada võlausaldajate nõuded ja/või suurendada Santanderi vastusoorituse väärtust kooskõlas kriisilahendusmääruse artikli 20 lõikega 12. Kui Ühtne Kriisilahendusnõukogu jätab oma kaalutusõigust kasutades hüvitise andmata, siis seda otsust on samuti võimalik vaidlustada ja esitada tühistamishagi.

Üldkohtu artikli 20 lõike 11 tõlgendus rikub samuti õigust omandile, millele on pühendatud põhiõiguste harta artikkel 17, kuna tagantjärele lõplikku hindamist on vaja selleks, et tagada: 1) et apellantide AT1 ja T2 võlakirjade sundvõõrandamine toimub seaduses sätestatud tingimustel ning 2) et antakse õiglast hüvitist, s.o et panga väärtus määratakse kindlaks lõpliku järeelhindamise alusel.

2. Apellandid väidavad teises väites, et Üldkohus on igal juhul rikkunud õigusnormi, järeldades, et apellantidel ei ole õigust saada hüvitist kriisilahendusmääruse artikli 20 lõike 12 punkti a tähenduses, tõlgendades seda õigusnormi niimoodi valesti ning rikkudes diskrimineerimiskeelu põhimõtet.

Apellandid väidavad, et panga kriisilahenduse kontekstis peaks artikli 20 lõike 12 punkt a hõlmama selliseid tingimusi, mil asjassepuutuvad kapitaliinstrumendid (s.o AT1 ja T2 võlakirjad) hinnatakse alla 100 % (nagu käesolevas asjas), olenemata kahel põhjusel sellest, kas need hinnatakse alla kriisilahendusmääruse artikli 22 lõike 1 alusel või kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi alusel. Esiteks on see lähenemine kooskõlas asjaoluga, et AT1 ja T2 võlakirjade 100 % „teisendamine“ ja 100 % „allahindamine“/„konverteerimine“ on tegelikult ja sisuliselt üks ja sama asi (samade majanduslike tagajärgedega), kuna mõlemal juhul hinnatakse alla panga võlad võlausaldajate ees või konverteeritakse need omakapitaliks. Teiseks oleks diskrimineeriv ja vastukäiv, kui võlausaldajad või osanikud, kelle võlainstrumendid on kriisilahendusmääruse artikli 22 lõike 1 alusel alla hinnatud ja teisendatud, ei saaks hüvitist, kuigi need, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusmääruse artikli 27 kohast kohustuste ja nõudeõiguste teisendamist, saaksid hüvitist, hoolimata asjaolust, et 1) kriisilahendusmääruse artikli 21 kohase allahindamise ja konverteerimise ning kriisilahendusmääruse artikli 27 kohase kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise õiguslik mehhanism ja tegelik tagajärg on samad ning 2) mõlemad meetmed tuginesid samale esialgsele hindamisele.

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1).

**Carmen Liaño Reigi 23. detsembril 2019 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda)
24. oktoobri 2019. aasta määruse peale kohtuasjas T-557/17, Liaño Reig versus Ühtne
Kriisilahendusnõukogu**

(Kohtuasi C-947/19 P)

(2020/C 87/17)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Apellant: Carmen Liaño Reig (esindaja: advokaat F. López Antón)

Teine menetlusosaline: Ühtne Kriisilahendusnõukogu

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- i) tühistada Üldkohtu (kaheksas koda) 24. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus T-557/17 (Carmen Liaño Reig vs. Ühtne Kriisilahendusnõukogu) osas, milles selles tunnistati vastuvõetamatuks hageja Üldkohtule esitatud hagi, ning mõista kohtumääruse resolutsiooni punktides 1 ja 3 esitatud kohtukulud välja Ühtselt Kriisilahendusnõukogult.
- ii) teha Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt apellandi poolt eespool viidatud kohtuasjas Üldkohtu määruse esemeks oleva hagi suhtes lõplik otsus, rahuldades täielikult apellandi poolt oma Üldkohtule esitatud hagi esitatud nõuded, kui menetlusstaadium seda lubab, või suunata kohtuasi tagasi Üldkohtusse otsustamiseks, jättes kohtukulude kohta otsuse tegemise edaspidiseks.